

cui Rainaldus Remorum, et Henricus Senonum cum suis suffraganeis interfuere, multique abbates, in primis Stephanus Cisterciensis et Bernardus Claravallensis. Tempus habiti concilii discimus ex prologo Regulæ militum Templi, quæ in illo concilio approbata fuit, nimirum in solemnitate S. Hilarii, anno 1128 ab incarnato Filio Dei, ab inchoatione prædictæ militiæ nono, quæ a magistro Hugone de Paganis sumpsit exordium. Hunc prologum scripsit, et Patrum sententias Joannes Michaelensis jussu concilii ac venerabilis abbatis Claravallensis, cui creditum ac debitum hoc erat, nempe ut scriba concilii esset. Idem auctor singulos episcopos et abbates commemorat qui concilio adfuere. Abbates hi sunt: abbas Vezeliacensis, scilicet Raynaldus, qui non multo post factus est Lugdunensis archiepiscopus ac sanctæ Romanæ Ecclesiæ legatus; abbas Cisterciensis, scilicet Stephanus: abbas Pontiniacensis Hugo, abbas Triumfontium Rogerius, cui Guido anno sequenti successit; abbas S. Dionisii de Remis, abbas S. Stephani de Divione, abbas Molismensis Guido. Nec defuit supra nominatus abbas Bernardus Claravallensis, cujus sententiam præscripti libera voce collaudabant. Hunc ad concilium repetitis litteris invitaverat Matthæus, excusantem quod sævientis acutæ febris exusta ardoribus et exhausta sudoribus non valeret sufficere spiritui prompto caro infirma (BERN. ep. XXI); sed tandem jubenti legato parendum fuit. Præter episcopos et abbates eidem concilio interfuere Albericus Remensis et magister Fulgerius; et ex laicis comes Theobaldus, comesque Nivernensis, et Andreas de Baudimento; denique Hugo militiæ magister cum aliquot e suis discipulis, qui modum et observantiam instituti sui Patribus exposuit. Placuit itaque concilio ut eorum Regula a Patribus examinata et approbata, scripto commendaretur. Quod a Joanne Michaelensi scriba concilii factum est. Hæc Regula fere tota ex verbis Regulæ S. Benedicti contexta est, constatque totidem capitulis, scilicet septuaginta duobus. Ejus auctor a plerisque creditur S. Bernardus; at sufficit ei tribuere librum *De laude novæ militiæ, ad milites Templi*, qui Hugoni magistro inscriptus est.

casum patiat, domino patriarchæ Hierosolymitano, a quo et ordinis institutionem et prima beneficia suscepserant, se subtraxerunt, obedientiam ei, quam eorum prædecessores eidem exhibuerant, denegan-

tes; sed et ecclesiis Dei, eis decimas et primitias subtrahentes, et earum indebite turbando possessiones, facti sunt valde molesti.

REGULA PAUPERUM COMMILITONUM CHRISTI TEMPLIQUE SALOMONICI.

PROLOGUS.

Omnibus in primis sermo noster dirigitur, quicumque proprias voluntates sequi contempnunt, et summo ac vero regi militare animi puritate cupiunt, ut obedientiæ armaturam præclaram assumere, intentissima cura implendo præoptent, et perseverando impleant. Hortamur itaque, qui usque nunc militiam sæcularem, in qua Christus non fuit causa, sed solo humano favore amplexati estis, quatenus horum unitati, quos Dominus ex massa perditionis elegit, et ad defensionem sanctæ Ecclesiæ gratuita pietate composuit, vos sociandos perenniter festinetis. Ante omnia autem, quicumque es, o Christi miles, tam sanctam conversationem eligens, te circa professionem tuam oportet param adhibere diligentiam, ac firmam perseverantiam; quæ a Deo tam digna, sancta et sublimis esse dignoscitur, ut si pure et perseveranter observetur, inter militantes, qui pro Christo animas suas dederunt, sortem obtinere mereberis. In ipsa namque reffloruit jam et reluxit ordo militaris, qui despecto justitiæ zelo, non pauperes aut Ecclesias defensare, quod suum erat, sed rapere, spoliare, interficere contendebant.

Bene igitur nobiscum agitur, quibus Dominus et salvator noster Jesus Christus amicos suos a civitate sancta in continuum Franciæ et Burgundiæ direxit, qui pro nostra salute veræque fidei propagatione non cessant animas suas hostiam Deo placentem offerre. Nos ergo cum omni gratulatione ac fraterna pietate, precibusque magistri Hugonis, in quo prædicta militia sumpsit exordium, cum Spiritu sancto intimante, ex diversis Ultramontanæ provinciæ mansionibus in solemnitate sancti Hilarii anno 1128, ab incarnato Dei Filio, ab inchoatione prædictæ militiæ nono ad Treas, Deo duce, in unum convenientes, modum et observantiam equestris ordinis per singula capitula ex ore ipsius magistri Hugonis audire meruimus, ac juxta notitiam exiguitatis nostræ scientiæ, quod nobis videbatur absurdum, omneque quod in præsentis concilio nequivit esse nobis memorabiliter relatum ac computatum, non levitate, sed consulte, providentiæ et discretionis venerabilis Patris nostri Honorii, ac inelyti patriarchæ Hierosolymitani Stephani, fertilitate ac necessitate non ignari orientalis religionis [f. regionis], nec non

pauperum commilitonum Christi, consilio communis A capituli unanimiter commendavimus. Sane autem prorsus licet nostri dictaminis auctoritatem permaximus numerus religiosorum Patrum, qui in illo concilio divina admonitione convenerunt, commendat; non debemus silenter transire, quibus videntibus, et veras sententias proferentibus, ego Joannes Machaelensis praesentis paginae, jussu concilii ac venerabilis abbatis Clarævallensis (3), cui creditum ac debitum hoc erat, humilis scriba esse divina gratia merui.

Nomina Patrum residentium in concilio Trecenti.

Primus quidem resedit Matthæus Albanensis episcopus, Dei gratia sanctæ Romanæ Ecclesiæ legatus, deinde Rainaldus archiepiscopus Remensis, tertius Henricus archiepiscopus Senonensis, dehinc coepi- B s opi eorum, Ranckedus Carnotensis episcopus, Goffenus Suessionum episcopus, episcopus Parisiensis, episcopus Trecentis, praesul Aurelianensis, episcopus Antisiodorensis, episcopus Meldensis, episcopus Catalaunensis, episcopus Laudunensis, episcopus Belvacensis, abbas Vezeliacensis, qui non multo post factus est Lugdunensis archiepiscopus, ac sanctæ Romanæ Ecclesiæ legatus; abbas Cisterciensis, abbas Pontinniacensis, abbas Trium Fontium, abbas sancti Dionysii de Remis, abbas sancti Stephani de Divione, abbas Moles.... [Molismensis]; supra nominatus abbas Bernardus Clarævallensis non defuit, cujus sententiam prescripti libera voce collaudabant. Fuerunt autem et magister Albericus C

Remensis, et magister Fulgerius, ac complures alii, quos longum esset enumerare. Cæterum vero de non litteratis idoneum nobis videtur ut testes amatores veritatis adducantur in medium. Comes Theobaudus, comesque Nivernensis, ac Andreas de Bandineto, intentissima cura quod erat optimum scrutantes, quod eis videbatur absurdum temperantes, in concilio sic assistebant. Ipse vero magister militiæ, Hugo nomine, revera non defuit, et quosdam de fratribus suis secum habuit, verbi gratia, fratrem Godefridum, fratrem Rorallum, fratrem Gaudfridum Bisol, fratrem Paganum de Monte Desiderii, Archembaudum de Sancto Amano. Iste vero magister Hugo cum suis discipulis modum et observantiam exiguae inchoationis sui militaris ordinis, qui ab illo qui dicit: *Ego principium, qui et loquor vobis* (Joan. viii), sumpsit exordium, juxta memoriæ suæ notitiam supra nominatis Patribus intimavit. Placuit itaque concilio, ut consilium ibi lima et consideratione divinarum Scripturarum diligenter examinatum, tamen cum providentia papæ Romanorum ac patriarchæ Hierosolymitarum, nec non etiam assensu capituli pauperum commilitonum Templi, quod est in Jerusalem, scripto commendaretur, ne oblivioni traderetur, et inenodabiliter servaretur ut recto cursu ad suum conditorem, cujus dulcedo tam mel superat, ut ei comparatum velut absynthium sit amarissimum, pervenire digne mercantur, præstante cui militant, et militare queant per infinita sæculorum sæcula. Amen.

INCIPIT REGULA

PAUPERUM COMMILITONUM SANCTÆ CIVITATIS.

I. — *Qualiter divinum officium audiant.*

Vos quidem propriis voluntatibus abrenuntiantes, atque alii pro animarum salute vobiscum ad terminum cum equis et armis summo regi militantes, matutinas, et omne servitium integrum, secundum canonicam institutionem, ac regularium doctorum sanctæ civitatis consuetudinem, pio ac puro affectu audire universaliter studeatis. Idecirco vobis, venerabiles fratres, maxime debetur, quia præsentis vitæ luce despecta, contemptoque vestrorum corporum cruciatu, sævientem mundum pro Dei amore vilescere perenniter promisistis; divino cibo refecti ac satiati, et dominicis præceptis eruditi et firmati, post mysterii divini consummationem nullus paveat ad pugnam, sed paratus sit ad coronam.

II. — *Quot orationes Dominicas, si Dei servitium audire nequiverint, dicant.*

Cæterum, si aliquis frater negotio orientalis

(3) S. Bernardum intellige.

Christianitatis forte remotus (quod sæpius evenisso non dubitamus) pro tali absentia Dei servitium non audierit: pro matutinis, tredecim orationes Dominicas; ac pro singulis horis, septem; sed pro vespere, novem dicere collaudamus, ac libera voce unanimiter affirmamus. Isti etenim in salutifero labore ita directi, non possunt accurrere hora competentem ad divinum officium. Sed, si fieri potest, horæ constitutæ non prætereant ante institutum debitum.

III. — *Quid agendum pro fratribus defunctis.*

Quando vero quilibet fratrum remanentium, mortis, quæ nulli parcat, impendit quod est impossibile auferri: capellanis ac clericis vobiscum ad terminum charitative summo sacerdoti servientibus, creditum officium et missam solemniter pro ejus anima Christo animi puritate jubemus offerre, fratres autem ibi astantes, et in orationibus pro fratris defuncti salute pernoctantes, centum orationes Domi-

nicias usque ad diem septimum pro fratre defuncto: A regulam in matutinis sanctæ Mariæ teneri jubemus; ab illo die quo eis obitus fratris denuntiatus fuerit, usque ad prædictum diem, centenarius numerus perfectionis integritatem cum fraterna observatione habeat. Adhuc nempe divina ac misericordii charitate deprecamur, atque pastoralii auctoritate jubemus, ut quotidie, sicuti fratri in vicibus dabatur et debetur, ita quod est necessarium sustentationi hujus vitæ, in cibo et potu tantum, cuidam pauperi donec ad quadragesimum diem impendatur. Omnes enim alias oblationes, quas in morte fratrum, et in Paschali solemnitate, cæterisque solennitatibus, Domino, pauperum commilitonum Christi spontanea paupertas indiscrete reddere consueverat, omnino prohibemus.

IV. — *Capellani victum et vestitum tantum habeant.* **B**

Alias vero oblationes, et omnia eleemosynarum genera, quoquo modo fiant, capellanis, vel aliis ad tempus manentibus, unitati communis capituli reddere pervigili cura præcipimus. Servitores itaque ecclesiæ victum et amictum, secundum auctoritatem tantum habeant, et nihil amplius habere præsumant, nisi magistri sponte charitative dederint.

V. — *De militibus defunctis qui sunt ad terminum.*

Sunt namque milites in domo Dei, templique Salomonis, ad terminum misericorditer nobiscum degentes. Unde ineffabili miseratione vos rogamus, deprecamur, et ad ultimum obnixè jubemus, ut si interim tremenda potestas ad ultimum diem aliquem perduxerit, divino amore, ac fraterna pietate, septem dies sustentationis, pro anima ejus, quidam pauper habeat.

VI. — *Ut nullus frater remanens oblationem jaciatur.*

Decrevimus, ut superius dictum est, quod nullus fratrum remanentium aliam oblationem agere præsumat: sed die noctuque mundo corde in sua professione maneat, ut sapientissimo prophetarum in hoc se æquipollere valeat: *Calicem salutaris accipiam* (Psal. cxv), et in morte mea mortem Domini imitabor: quia sicut Christus pro me animam suam posuit, ita et ego pro fratribus animam ponere sum paratus. Ecce competentem oblationem: ecce hostiam viventem Deoque placentem.

VII. — *De immoderata statione.*

Quod autem auribus nostris verissimus testis insonuit, videlicet immoderata statione et sine mensura stando divinum officium vos audire: ita fieri non præcipimus, imo vituperamus: sed finito psalmo *Venite exultemus Domino*, cum invitatorio et hymno, omnes sedere tam fortes quam debiles, propter scandalum evitandum, nos jubemus. Vobis vero residentibus, unoquoque psalmo finito, in recitatione *Gloria Patri*, de sedibus vestris ad altaria supplicando, ob reverentiam sanctæ Trinitatis ibi nominatæ, surgere, et debilibus inclinare demonstramus. Sic etiam in recitatione evangelii, et ad *Te Deum* laudamus, et per totas laudes, donec finito *Benedicamus Domino*, stare ascribimus, et eandem

regulam in matutinis sanctæ Mariæ teneri jubemus.

VIII. — *De refectione conventus.*

In uno quidem palatio, sed melius dicitur refectorio, communiter vos cibum accipere credimus, ubi, quando aliquid necessarium fuerit, pro signorum ignorantia, leniter ac privatim quærere oportet. Sic omni tempore quæ vobis necessaria sunt cum omni humilitate et subiectione reverentiæ petite ad mensam, cum Apostolus dicat: *Panem tuum cum silentio manduca* (II Thess. iii). Et Psalmista vos animare debet, dicens: *Posui ori meo custodiam, id est apud me deliberavi, ut non delinquerem in lingua* (Psal. xxxviii), id est, custodiebam os meum ne male loquerer.

IX. — *De lectione.*

In prandio et cœna semper sit sancta lectio recitata. Si Dominum diligimus, salutifera ejus verba atque præcepta intentissima aure desiderare debemus. Lector autem lectionum vobis indicat silentium.

X. — *De carnis refectione.*

In hebdomada namque, nisi Natalis dies Domini, vel Pascha, vel festum sanctæ Mariæ, aut Omnium Sanctorum evenerit, vobis ter resectio carnis sufficiat: quia assuetæ carnis comestio intelligitur honorosa [s. onerosa] corruptio corporum. Si vero in die Martis tale jejunium evenerit, ut esus carniæ retrahatur, in crastino abundanter vobis impendatur. Die autem Dominico omnibus militibus remanentibus, nec non capellanis, duo fercula in honorem sanctæ resurrectionis bonum et idoneum indubitanter videtur. Alii autem, videlicet armigeri et clientes, uno contenti, cum gratiarum actione permaneant.

XI. — *Qualiter manducare milites debeant.*

Duos et duos manducare generaliter oportet, ut solerter unus de altero provideat, ne asperitas vitæ, vel furtiva abstinentia in omni prandio intermiscatur. Hoc autem juste judicamus, ut unusquisque miles aut frater æqualem et æquipollentem vini mensuram per se solus habeat.

XII. — *Ut aliis diebus duo aut tria leguminum fercula sufficiant.*

Aliis nam diebus, videlicet secunda et quarta feria, necnon et Sabbato, duo aut tria leguminum vel aliorum ciborum fercula, aut, ut ita dicam, cocta pulmentaria, omnibus sufficere credimus; et ita teneri jubemus, ut forte qui ex uno non potuerit edere, ex alio reficiatur.

XIII. — *Quo cibo sexta feria reficere oportet.*

Sexta autem feria cibum quadragesimalem ob reverentiam passionis omni congregationi, remota infirmorum imbecillitate, semel sufficere a festo Omnium Sanctorum usque in Pascha, nisi natalis dies Domini vel festum sanctæ Mariæ aut apostolorum evenerit, collaudamus. Alio vero tempore, nisi generale jejunium evenerit, his reficiantur.

XIV. — *Post refectionem semper gratias referant.*

Post prandium vero et cœnam semper in ecclesiæ,

si prope est, vel si ita non est, in eodem loco, summo procuratori nostro, qui est Christus, gratias, ut decet, cum humiliato corde referre inenodabiliter præcipimus; famulis aut pauperibus fragmenta, panibus tamen integris reservatis, distribuere fraterna charitate debent et jubentur.

XV. — *Ut decimus panis semper eleemosynario utetur.*

Licet paupertatis præmium, quod est regnum caelorum, pauperibus procul dubio debeatur, vobis tamen, quos Christiana fides de illis indubitanter fatetur, decimum totius panis quotidie eleemosynario vestro dare jubemus.

XVI. — *Ut collatio sit in arbitrio magistri.*

Cum vero sol orientalem regionem deserit, et ad Iberniam [f. Iberiam] descendit, audito signo, ut est ejusdem regionis consuetudo, omnes ad completas oportet incedere vos, ac prius generalem collationem sumere peroptamus. Hanc autem collationem in dispositione et arbitrio magistri ponimus, ut quando voluerit de aqua, et quando jubebit misericorditer ex vino temperato competenter recipiatur. Verum hoc non ad nimiam satietatem oportet et in luxu fieri, sed parcius, quia apostatare etiam sapientes videmus.

XVII. — *Ut finitis completis silentium teneatur.*

Finitis itaque completis ad stratum ire oportet. Fratribus igitur a completoriis exeuntibus nulla sit denuo licentia loqui in publico, nisi necessitate cogente; armigero autem suo quæ dicturus est, leniter dicat. Est vero forsitan ut in tali intervallo vobis de completorio exeuntibus, maxima necessitate cogente, de militari negotio, aut de statu domus nostræ, quia dies ad hoc vobis sufficere non creditur, cum quadam fratrum parte ipsum magistrum, vel illum cui domus dominium post magistrum est debitum, oporteat loqui. Hoc autem ita fieri jubemus, et ideo quia scriptum est: *In multiloquio non effugies peccatum* (Prov. x), et alibi: *Mors et vita in manibus lingue* (Prov. xviii). In illo colloquio, scurrilitates et verba otiosa ac risum moventia omnino prohibemus, et vobis ad lectulum euntibus Dominicam orationem, si aliquis quid stultum est locutus, cum humilitate et puritatis devotione dicere jubemus.

XVIII. — *Ut fatigati ad matutinas non surgant.*

Fatigatos nempe milites non ita, ut vobis est manifestum, surgere ad matutinas collaudamus; sed assensu magistri, vel illius cui creditum fuerit a magistro, eos quiescere, et tredecim orationes constitutas sic cantare, ut mens ipsorum voci concordet, juxta illud Prophetæ: *Psallite Domino sapienter* (Psal. xlviij): et illud: *In conspectu angelorum, psallam tibi* (Psal. cxxxvii): vos unanimes collaudamus. Hoc autem in arbitrio magistri semper consistere debet.

XIX. — *Ut communitas victus inter fratres servetur.*

Legitur in divina pagina: *Dividebatur singulis, prout cuique opus erat* (Act. ii). Ideo non dicimus, ut sit personarum acceptio sed infirmitatum debet

esse consideratio. Ubi autem qui minus indiget, agat Deo gratias, et non contristetur; qui vero indiget humiliet se pro infirmitate, non extollatur pro misericordia, et ita omnia membra erunt in pace. Hoc autem prohibemus, ut nulli immoderatam abstinentiam amplecti liceat, sed communem vitam instanter teneant.

XX. — *De qualitate et modo vestimenti.*

Vestimenta autem unius coloris semper esse jubemus, verbi gratia alba, vel nigra, vel, ut ita dicam, burella. Omnibus autem militibus professis in hieme et in æstate, si fieri potest, alba vestimenta concedimus, ut qui tenebrosam vitam postposuerint, per liquidam et albam suo conditori se reconciliari agnoscant. Quid albedo, nisi integra castitas? Castitas securitas mentis, sanitas corporis est. Nisi enim unusquisque miles castus perseveraverit, ad perpetuam requiem venire, et Deum videre non poterit; testante apostolo Paulo: *Pacem sectamini cum omnibus et castimoniam, sine qua nemo videbit Dominum* (Hebr. xii). Sed quia hujusmodi indumentum, arrogantiae ac superfluitatis æstimatione carere debet: talia habere omnibus jubemus, ut solus leniter per se vestire et exuere, et calcare ac discalceare valeat. Procurator hujus ministerii pervigili cura hoc vitare præsumat, ne nimis longa aut nimis curta, sed mensurata ipsis utentibus, secundum uniuscujusque quantitatem, suis fratribus tribuat. Accipientes itaque nova, vetera semper reddant in præsentem, reponenda in camera, vel ubi frater, ejus est ministerium, decreverit, propter armigeros et clientes, et quandoque pro pauperibus.

XXI. — *Quod famuli vestimenta alba, hoc est pallia, non habeant.*

Hoc nempe, quod erat in domo Dei ac suorum militum Templi, sine discretionem ac consilio communis capituli, obnixè contradicimus, et funditus quasi quoddam vitium peculiare amputare præcipimus. Habebant enim olim famuli et armigeri alba vestimenta, unde veniebant damna importabilia. Surrexerunt namque in ultramontanis partibus quidam pseudofratres, conjugati et alii, dicentes se esse de Templo, cum sint de mundo. Hi nempe tantas contumelias totque damna militari ordini acquisierunt, et clientes remanentes plurima scandala oriri inde superbiendo fecerunt. Habeant igitur assidue nigra: sed si talia non possint invenire, habeant qualia inveniri possunt in illa provincia qua degunt, aut quod vilius unius coloris comparari potest, videlicet burella.

XXII. — *Quod milites remanentes tantum alba habeant.*

Nulli ergo concessum est candidas chlamydes deferre, aut alba pallia habere, nisi nominatis militibus Christi.

XXIII. — *Ut pellibus agnorum utantur.*

Decrevimus communi consilio, ut nullus frater remanens, pelles perenniter, aut pelliciam, vel aliquid tale, quod ad usum corporis pertineat, etiam-

quo coopertorium, nisi agnorum vel arietum, habeat.

XXIV. — *Ut vetusta armigeris dividantur.*

Procurator vel dator pannorum omni observantia veteres semper armigeris et clientibus, et quandoque pauperibus, fideliter æqualiterque erogare intendat.

XXV. — *Cupiens optima, deteriora habeat.*

Si aliquis frater remanens, ex debito, aut ex motu superbiæ, pulchra vel optima habere voluerit, ex tali præsumptione procul dubio vilissima mercbitur.

XXVI. — *Ut quantitas et qualitas vestimentorum servetur.*

Quantitatem secundum corporum magnitudinem largitatemque vestimentorum observare oportet: B dator pannorum sit in hoc curiosus.

XXVII. — *Ut dator pannorum in primis æqualitatem servet.*

Longitudinem, ut superius dictum est, cum æquali mensura, ne vel susurrorum vel comminatorum [f. criminorum] aliquid oculos notare præsumat, procurator fraterno intuitu consideret, et in omnibus supradictis, Dei retributionem humiliter cogitet.

XXVIII. — *De superfluitate capillorum.*

Omnes fratres, remanentes principaliter, ita tonsos habere capillos oportet, ut regulariter ante et retro, et ordinate, considerare possint; et in barba, et in gremionibus eadem regula indeclinabiliter observetur, ne superfluitas, aut facetiæ vitium denotetur.

XXIX. — *De rostris et laqueis.*

De rostris et laqueis manifestum est esse gentilitium. Et cum abominabile hoc omnibus agnoscat, prohibemus et contradicimus, ut aliquis ea non habeat, imo prorsus careat. Aliis autem ad tempus famulantibus, rostra, et laquea, et capillorum superfluitatem, et vestium immoderatam longitudinem, habere non permittimus, sed omnino contradicimus. Servientibus enim summo conditori munditia interius exteriusque valde necessaria, eo ipso attestante, qui ait: *Estote mundi, quia ego mundus sum.*

XXX. — *De numero equorum et armigerorum.*

Unicuique vestrorum militum tres equos licet D habere, quia domus Dei templique Salomonis eximia paupertas amplius non permittit impræsentiarum augere, nisi cum magistri licentia.

XXXI. — *Nullus armigerum gratis servientem feriat.*

Solum autem armigerum singulis militibus eadem causa concedimus. Sed si gratis et charitative ille armiger cuiquam militi fuerit, non licet ei cum verberare, nec etiam qualibet culpa percutere.

XXXII. — *Qualiter ad tempus remanentes recipiantur.*

Omnibus militibus servire Jesu Christo animi puritate in eadem domo ad terminum cupientibus,

A equos in tali negotio quotidiano idoneos, et arma, et quicquid ei necessarium fuerit, emere fideliter jubemus. Deinde vero, ex utraque parte æqualiter servata, bonum et utile appreciari equos judicavimus. Habeatur itaque pretium in scripto, ne tradatur oblivioni: et quicquid militi, vel ejus equis, vel armigero, erit necessarium, adjunctis et ferris equorum secundum facultatem domus, ex eadem domo fraterna charitate impendatur. Si vero interim equos suos miles aliquo eventu in hoc servitio amisserit, magister, prout facultas domus hoc exigit, alios administrabit. Adveniente autem termino repatriandi, medietatem pretii ipse miles divino amore concedat, alteram ex communi fratrum, si ei placet, recipiat.

XXXIII. — *Quod nullus juxta propriam voluntatem incedat.*

Convenit his nempe militibus, qui nihil sibi Christo charius existimant, propter servitium, secundum quod professi, et propter gloriam summæ beatitudinis, vel metum gehennæ, ut obedientiam indesinenter magistro teneant. Tenenda est itaque, ut mox, ubi aliquid imperatum a magistro fuerit, vel ab illo cui magister mandatum dederit, sine mora, ac si divinitus imperetur, moram pati nesciant in faciendo. De talibus enim ipsa Veritas dicit: *Ab auditu auris obedivit mihi (Psal. xvii).*

XXXIV. — *Si licet ire per villam sine jussu magistri.*

Ergo hospitales milites propriam voluntatem relinquentes, et alios ad terminum servientes, deprecamur, et firmiter eis jubemus, ut sine magistri licentia, vel cui creditum hoc fuerit, in villam ire non præsumant, præterquam noctu ad sepulcrum, et ad stationes quæ intra muros sanctæ civitatis continentur.

XXXV. — *Si licet eum ambulare so.um.*

Hi vero ita ambulantes, non sine custode, id est milite aut fratre remanente, nec in die nec in nocte iter inchoare audeant. In exercitu namque postquam hospitati fuerint, nullus miles, vel armiger, aut alius, per atria aliorum militum causa videndi, vel cum aliquo loquendi, sine jussu, ut dictum est superius, incedat. Itaque consilio affirmamus, ut in tali domo ordinata a Deo, nullus secundum proprietatem militet aut quiescat: sed secundum magistri imperium totus sic incumbat, ut, illam Domini sententiam imitari valeat, qua dicit: *Non veni facere voluntatem meam, sed ejus qui me misit (Joan. v).*

XXXVI. — *Ut nullus nominatim quod ei necessarium erit quærat.*

Hanc proprie consuetudinem inter cætera ascribere jubemus, et cum omni consideratione ob quaerendi vitium teneri præcipimus. Nullus igitur frater remanens, assignanter et nominatim equum aut equitaturam, vel arma quærerere debet. Quomodo ergo? Si vero ejus infirmitas, aut equorum suorum debilitas, vel armorum suorum gravitas, tali

esse agnoscitur, ut sic incedere sit damnum commune, veniat magistro, vel cui est debitum ministerium post magistrum, et causam vera fide et pura ei demonstret; inde namque in dispositione magistri, vel post eum procuratoris, res se habeat.

XXXVII. — *De frenis et calcaribus.*

Nolumus ut omnino aurum vel argentum, quæ sunt divitiæ peculiare, in frenis et pectoralibus, nec calcaribus, vel in strevis, unquam appareant, nec alicui fratri remanenti emere liceat. Si vero charitable talia vetera instrumenta data fuerint, aurum vel argentum taliter coloretur, ne splendidus color vel decor cæteris arrogantia videatur. Si nova data fuerint, magister de talibus quod voluerit faciat.

XXXVIII. — *Tegimen in hastis et clypeis non habeatur.*

Tegimen autem in clypeis et hastis, et surellis in lanceis, non habeatur, quia hoc non proficuum, imo damnum nobis intelligitur.

XXXIX. — *De licentia magistri.*

Licet magistro cuiquam dare equos, vel arma, vel quamlibet rem cuiuslibet dare.

XL. — *De mala et sacco.*

Sacculus et mala cum firmatura non conceduntur; sic exponentur, ne habeant absque magistri licentia, vel cui creduntur domus post eum negotia. In hoc presenti capitulo procuratores et per diversas provincias degentes non continentur, nec ipse magister intelligitur.

XLI. — *De legatione litterarum.*

Nullatenus cuiquam fratrum liceat a parentibus suis, neque a quoquam hominum, nec sibi invicem, accipere vel dare, sine jussu magistri vel procuratoris. Postquam licentiam frater habuerit, in presentia magistri, si ei placet, legantur. Si vero et a parentibus ei quidquam directum fuerit, non presumat suscipere illud, nisi prius indicatum fuerit magistro. In hoc autem capitulo magister et domus procuratores non continentur.

XLII. — *De fabulatione propriarum culparum.*

Cum omne verbum otiosum generare agnoscatur peccatum, quid ipsi jactantes de propriis culpis ante districtum iudicem dicturi sunt? Ostendit certe propheta, si a bonis eloquiis propter taciturnitatem debet interdum taceri, quanto magis a malis verbis propter poenam peccati debet cessari. Vetamus igitur et audacter contradicimus, ne aliquis frater remanens, ut melius dicam, stultitias, quas in saeculo in militari negotio tam enormiter egit, et carnis delectationes miserimarum mulierum, cum fratre suo, vel alio aliquo, vel de alio commemorare audeat; et, si forte referentem aliquem talia audierit, obmutescere faciat, vel quantocius poterit cito pede obedientiæ inde discedat, et olei venditori auream cordis non præbeat.

XLIII. — *De quæstu et acceptione.*

Verum enimvero si aliqua res sine quæstu cui-

libet fratri data gratis fuerit, deferat magistro vel dapifero; si vero aliter suus amicus vel parens dare nisi ad opus suum noluerit, hoc prorsus non recipiat, donec licentiam a magistro suo habeat. At cui res data fuerit, non pigeat illi, si alteri datur, imo pro certo sciat, quia si inde irascitur contra Deum agit. In hac autem prædicta regula ministratores non continentur, quibus specialiter hoc ministerium debetur et conceditur de mala et sacco.

XLIV. — *De manducariis equorum.*

Utilis res est cunctis, hoc præceptum a nobis constitutum ut indeclinabiliter amodo teneatur. Nullus autem frater facere presumat manducaria linea vel lanca, idcirco principaliter facta; nec habeat ulla, excepto profinello.

XLV. — *Ut cambiare vel quærere nullus audeat,*

Nunc aliquid restat, ut nullus presumat cambiare sua, frater cum fratre, sine licentia magistri; et aliquid quærere, nisi frater fratri, et sit res parva, vilis, non magna.

XLVI. — *Ut nullus avem cum ave capiat, nec cum capiente incedat.*

Quod nullus hactenus avem cum ave accipere audeat nos communiter iudicamus. Non convenit enim religioni sic cum mundanis delectationibus inherere, sed Domini præcepta libenter audire, orationibus frequenter incumbere, mala sua cum lacrymis vel gemitu quotidie in oratione Deo confiteri. Cum homine quidem talia operante cum accipit, vel alia ave, nullus frater remanens hac principali causa ire presumat.

XLVII. — *Ut nullus feram arcu vel balista percussat.*

Cum omni religione ire decet, simpliciter, et sine risu, humiliter, et non multa verba, sed rationalia loqui, et non sic clamare in voce. Specialiter injungimus et præcipimus omni fratri professo, ne in bosco cum arcu aut balista aut jaculari audeat: nec cum illo qui hoc fecerit ideo pergat, nisi gratia eum custodiendi a perfido gentili, nec cum cane sit ausus clamare vel garrulare; nec equum suum, cupiditate accipiendi feram, pungat.

XLVIII. — *Ut leo semper feriatur.*

Nam est certum, quod vobis specialiter creditum est et debitum, pro fratribus vestris animas ponere, atque incredulos, qui semper Virginis Filio minitantur, de terra delere. De leone enim hoc legimus quia ipse circuit, quærens quem devoret (1 Petr. v); et manus ejus contra omnes, omniumque manus contra eum (Gen. xvi).

XLIX. — *De omni re super vos quæsitum iudicium audite.*

Novimus quidem persecutores sanctæ Ecclesiæ innumerabiles esse, et hos, qui contentionem non amant, incessanter crudeliusque inquietare festinant. In hoc igitur concilii sententia serena consideratione pendeat, ut si aliquis in partibus orientalis regionis, aut in quocunque alio loco, super vos rem aliquam quæsierit vobis per fideles et veri-

amatores iudices audire iudicium præcipimus; et quod justum fuerit, indeclinabiliter vobis facere præcipimus.

L. — *Ut hæc regula in omnibus teneatur.*

Hæc eadem regula, in omnibus rebus vobis immerito ablatis, perenniter iubemus ut teneatur.

LI. — *Quod licet omnibus militibus professis terram et homines habere.*

Divina, ut credimus, providentia a vobis in sanctis locis sumpsit exordium hoc genus novum religionis, ut videlicet religioni militiam admisceretis, et sic religio per militiam armata procedat, hostem sine culpa seriat. Jure igitur iudicamus, cum milites Templi dicimini, vos ipsos, ob insigne meritum et speciale probitatis, domum, terram et homines habere, et agricolas possidere, et juste eos regere, et institutum debitum vobis specialiter debetur impendi.

LII. — *Ut de male habentibus cura pervigil habeatur.*

Male habentibus fratribus supra omnia adhibenda est cura pervigil, ut quasi Christo eis serviatur: ut illud Evangelicum: *Infirmus fui, et visitastis me*, memoriter teneatur. Hi etenim diligenter ac patienter portandi sunt, quia de talibus superna retributio indubitanter acquiritur.

LIII. — *Ut infirmis necessaria semper dentur.*

Procuratoribus vero infirmantium omni observantia atque pervigili cura præcipimus, ut quæcumque sustentationi diversarum infirmitatum sunt necessaria, fideliter ac diligenter juxta domus facultatem eis administrent, verbi gratia, carnem et volatilia, et cætera, donec sanitati restituantur.

LIV. — *Ut alter alterum ad iram non provocet.*

Præcavendum nempe non modicum est, ne aliquis aliquem commovere ad iram præsumat: quia propinquitatis et divinæ fraternitatis tam pauperes quam potentes, summa clementia æqualiter astrinxit.

LV. — *Quomodo fratres conjugati habeantur.*

Fratres autem conjugatos hoc modo habere vobis permittimus: ut, si fraternitatis vestræ beneficium et participationem petunt, uterque suæ substantiæ portionem, et quicquid amplius acquisierint, unitati communis capituli post mortem concedant, et interim honestam vitam exerceant, et bonum agere fratribus studeant, sed veste candida, et chlamyde alba non incedant. Si vero maritus ante obierit, partem suam fratribus relinquat: et conjux de altera, vitæ sustentamentum habeat. Hoc enim injustum consideramus, ut cum fratribus Deo castitatem promittentibus fratres hujusmodi in una eademque domo mancant.

LVI. — *Ut amplius sorores non habeantur.*

Sorores quidem amplius periculosum est coadunare, quia antiquus hostis femineo consortio complures expulit a recto tramite paradisi. Itaque, fratres charissimi, ut integritatis flos inter vos semper appareat, hæc consuetudine amodo uti non licet.

LVII. — *Ut fratres Templi cum excommunicatis non participant.*

Hoc, fratres, valde cavendum atque timendum est, ne aliquis ex Christi militibus homini excommunicato nominatim ac publice, aliquo modo se jungere, aut res suas accipere præsumat, ne anathema maranatha similiter fiat. Si vero interdictus tantum fuerit, cum eo participationem habere, et rem suam caritative accipere, non immerito licet.

LVIII. — *Qualiter milites sæculares recipiantur.*

Si quis miles ex massa perditionis, vel alter sæcularis, sæculo volens renuntiare, vestram communionem et vitam velit eligere, non ei statim assentiantur, sed juxta illud Pauli, *probate spiritus si ex Deo sunt*, et sic ei ingressus concedatur. Legatur igitur regula in ejus præsentia: et si ipse præceptis expositæ Regule diligenter obtemperaverit, tunc si magistro et fratribus eum recipere placuerit, convocatis fratribus desiderium et petitionem suam cunctis animi puritate patefaciat. Deinde vero terminus probationis in consideratione et providentia magistri, secundum honestatem vitæ potentis, omnino pendeat.

LIX. — *Ut omnes fratres ad secretum consilium non vocentur.*

Non semper omnes fratres ad consilium convocare iubemus: sed quod idoneos et consilio providos magister cognoverit. Cum autem de majoribus tractare voluerit, ut est dare communem terram, vel de ipso ordine disceptare, aut fratrem recipere; tunc omnem congregationem, si magistro placet, convocare est competens; auditoque communis capituli consilio, quod melius et utilius magister consideraverit, illud agatur.

LX. — *Quod cum silentio orare debeant.*

Orare fratres, prout animi et corporis affectus postulaverit, stando vel sedendo, tamen summa cum reverentia, simpliciter, et non clamose, ut unus alium non conturbet, communi consilio jubemus.

LXI. — *Ut fidem servientium accipiant.*

Agnovimus nempe complures ex diversis provinciis, tam clientes, quam armigeros, pro animarum salute animo ferventi ad terminum cupientes in domo nostra mancipari. Utile est autem, ut fidem eorum accipiatis, ne forte veteranus hostis in Dei servitio aliquid furtive vel indecenter eis intimet, vel a bono proposito repente exterminet.

LXII. — *Ut pueri, quandiu sunt parvi, non accipiantur inter fratres Templi.*

Quamvis regula sanctorum Patrum pueros in congregatione permittat habere, nos de talibus non collaudamus vos unquam onerare. Qui vero filium suum, vel propinquum, in militari religione perenniter dare voluerit, usque ad annos, quibus viriliter armata manu possit inimicos Christi de terra sancta delere, eum nutriet; dehinc secundum regulam in medio fratrum pater vel parentes eum statuunt, et suam petitionem cunctis patefaciant. Melius est enim

in pueritia non vovere, quam, posteaquam vir factus fuerit, enormiter retrahere.

LXIII. — *Ut senes semper venerentur.*

Senes autem pia consideratione secundum virium imbecillitatem supportare ac diligenter honorare oportet: et nullatenus in his quæ corporis sunt necessaria districte teneantur, salva tamen auctoritate Regulæ.

LXIV. — *De fratribus qui per diversas provincias proficiscuntur.*

Fratres vero qui per diversas provincias diriguntur, Regulam, in quantum vires expetunt, servare in cibo et potu et cæteris studeant, et irreprehensibiliter vivant, ut ab his qui foris sunt bonum testimonium habeant, religionis propositum nec verbo nec actu polluant, sed maxime omnibus, quibus se conjunxerint, sapientiæ et honorum operum exemplum et condimentum præbeant. Apud quem hospitari decreverint, fama optima sit decoratus: et, si fieri potest, domus hospitis in illa nocte non careat lumine, ne tenebrosus hostis occisionem, quod absit inferat. Ubi autem milites non excommunicatos congregari audierint, illuc pergere, non considerantes tam temporalem utilitatem quam æternam animarum illorum salutem, dicimus. Illis autem fratribus in ultramarinis partibus spe subvectionis ita directis, hæc conventionem eos qui militari ordini se jungere perenniter voluerint recipere collaudamus: ut in præsentia episcopi illius provincie uterque conveniat, et voluntatem petentis præsul audiat. Audita itaque petitione, mittat eum frater ad magistrum et ad fratres qui sunt in Templo quod est in Jerusalem, et si vita ejus est honesta talique consortio digna, misericorditer suscipiatur, si magistro et fratribus bonum videtur. Si vero interim obierit, pro labore et fatigatione, quasi uni ex fratribus, totum beneficium et fraternitas pauperum et commilitonum Christi ei impendatur.

LXV. — *Ut victus æqualiter omnibus distribuatur.*

Illud quoque congrue et rationabiliter manutenendum censemus, ut omnibus fratribus remanentibus victus secundum loci facultatem æqualiter tribuatur: non enim est utilis personarum acceptio, sed infirmitatum necessaria est consideratio.

LXVI. — *Ut milites Templi decimas habeant.*

Credimus namque relictis affluentibus divitiis vos spontaneæ paupertati esse subjectos, unde decimas vobis communi vita viventibus juste habere hoc modo demonstravimus. Si Episcopus Ecclesie, cui decima juste debetur, vobis charitative eam dare voluerit, assensu communis capituli de illis decimis quas tunc Ecclesia possidere videtur vobis tribuere debet. Si autem laicus quilibet adhuc illam vel ex patrimonio suo damnabiliter amplectitur, et seipsum in hoc valde redarguens, vobis eandem reliquerit, ad nutum ejus qui præest tantum, sine consensu capituli id agere potest.

LXVII. — *De levibus et gravibus culpis.*

Si aliquis frater loquendo, vel militando, aut ali-

ter, aliquid leve deliquerit, ipse ultro delictum suum satisfaciendo magistro ostendat. De levibus, si consuetudinem non habeant, levem poenitentiam habeat. Si vero eo tacente per aliquem alium culpa cognita fuerit, majori et evidentiori subjaceat disciplinæ et emendationi. Si autem grave erit delictum, retrahatur a familiaritate fratrum, nec cum illis simul in eadem mensa edat, sed solus refectionem sumat. Dispensationi et iudicio magistri totum incumbat, ut salvus in iudicii die permaneat.

LXVIII. — *Qua culpa frater non amplius recipiatur.*

Ante omnia providendum est ne quis frater potens aut impotens, fortis aut debilis, volens se exaltare et paulatim superbire, ac culpam suam defendere indisciplinatus maneat: sed, si emendare noluerit, ei districtior correptio accedat. Quod si piis admonitionibus, et fuis pro eo orationibus, emendare noluerit, sed in superbia magis ac magis se crexerit, tunc, secundum Apostolum, de pio eradicetur grege: *Auferite malum ex vobis (I Cor. v)*; necesse est ut a societate fratrum fidelium ovis morbida removeatur. Cæterum magister, qui baculum et virgam manu tenere debet (baculum videlicet, quo aliorum virium imbecillitates sustentet, virgam quoque qua vitia delinquentium zelo rectitudinis seriat), consilio patriarchæ et spiritali consideratione id agere studeat, ne, ut ait beatus Maximus, aut solutior lenitas cohibentiam peccantis, aut immoderata severitas a lapsu non revocet delinquentem.

LXIX. — *Ut a Paschali solemnitate usque ad festum Omnium Sanctorum unam camisiam lineam tantum sumere habeat.*

Interea, pro nimio ardore orientalis regionis, misericorditer consideramus, ut a Paschali festivitate usque ad Omnium Sanctorum solemnitatem unicuique una camisiam lineam tantum, non ex debito, sed sola gratia detur, illi dico qui ea uti voluerit: alio autem tempore generaliter omnes camisias laneas habeant.

LXX. — *Quot et quales panni in lecto sint necessarii.*

Singulorum quidem, non aliter, per singula lecta dormientium dormire, nisi per maxima causa vel necessitas evenerit, communi consilio collaudamus.

Lectualia vel lectisternia moderata dispensatione magistri unusquisque habeat: credimus enim potius saccum, culcitram, et coopertorium unicuique sufficere. Qui vero ex his uno carebit, carpitam habeat, et in omni tempore tegmine lineo, id est veluso, frui bene licebit: vestiti autem camisiam dormiant, et cum femoralibus semper dormiant. Dormientibus itaque fratribus, jugiter usque mane nunquam desit lucerna.

LXXI. — *De vitanda murmuratione.*

Æmulationes, invidias, livorem, murmur, susurationes, detractiones, divina admonitione, vitare, et quasi quamdam pestem fugere, vobis præcipimus. Studeat igitur unusquisque vigilante animo, ne fratrem suum culpet aut reprehendat, sed illud

Apostoli studiose secum animadvertat : *Ne sis criminator, nec sturro in populo (Levit. xix)*. Cum autem fratrem liquido aliquid peccasse agnoverit, pacifice et fraterna pietate, juxta Domini præceptum, inter se et illum solum corripit : et, si eum non audierit, alium fratrem adhibeat : sed si utrumque contempserit, in conventu publice objurgetur coram omnibus. Magnæ enim cæcitatibus sunt, qui aliis detrahunt ; et nimis infelicitatis sunt, qui se a livore minime custodiunt : unde in antiquam versuti hostis nequitiam demerguntur.

LXXII. — *Ut omnium mulierum fugiantur oscula.*

Periculosum esse credimus omni religioso vultum mulierum nimis attendere, et ideo nec viduam, nec virginem, nec matrem, nec sororem, nec amatam, nec ullam aliam feminam aliquis frater osculari præsumat. Fugiat ergo feminea oscula Christi militia, per quæ solent homines sæpe periclitari ; ut pura conscientia et secunda vita in conspectu Domini perenniter valeat conversari.

ANNO DOMINI MCXXVII

GUALTERUS

TARVANNENSIS ECCLESIAE CANONICUS

ET

GALBERTUS BRUGENSIS

DE VITA

ET MARTYRIO BEATI CAROLI BONI

FLANDRIÆ COMITIS

(BOLLAND. *Acta sanctorum*, Martii tom. I, die 2, pag. 152)

COMMENTARIUS PRÆVIUS

§ I. *Vita B. Caroli ab auctoribus coævis aliisque scripta. Nomen martyrologiis inscriptum. Ossa elevata.*

1. Brugis, celeberrima Flandrorum urbe, anno 1127, die 2 Martii, occubuit martyr B. Carolus Bonus, nobilissimæ illius provincie marchio, seu comes, ab aliquot seditiosis hominibus in templo S. Donatiani interemptus : cujus mox virtutem divina clementia, patris ad ejus corpus miraculis, eminentiorem orbi ostendit : unde plerique principes Flandriæ in vindictam secleratissimæ necis quam primum advolarunt. Suberant in regimine ecclesiastico ditionis Flandriæ eo tempore potissimum episcopi Tornacensi et Tarvanensi. Horum prior, qui simul episcopus erat Noviomensis, appellabatur Simon filius Hugonis Magni, fratris Philippi I, Francorum regis : eratque Simonis patruelis Ludovici VI, Grossus dictus, qui tunc Francis imperitabat, eodem avo Henrico I rege prognatus. Apud Galbertum infra in

PATROL. CLXVI.

B Vita B. Caroli, num. 38, dicitur *Simon episcopus, uxoris Caroli Boni frater, scilicet uterinus*. Nam mater ejus Adelada, sive Aleidis, mortuo Tarsi in Cilicia 18 Octobris, anno 1102, Hugone Magno priore marito, iterum nupta est Rainaldo comiti Claromontano, eique peperit Margaretam, dein a Carolo Bono in uxorem acceptam. Familia regia Caroli Boni infra in Actis explicatur.

2. Alter episcopus, qui Ecclesiæ Tarvanensi præerat, erat B. Joannes, vir eximia et sanctitate et doctrina clarus anno 1150, die 27 Januarii mortali hac carne exutus : cujus illustria Acta ab auctore coævo conscripta ad illum diem edidimus. Hujus beati episcopi mandato, comitis Caroli genus, vitam, necem et vindictam magno cum judicio scripsit Gualterus, ejusdem Ecclesiæ Tarvanensis canonicus, ac dignitate, ut post ipsa Acta in codicibus antiquis legitur, archidiaconus et ipsi B. Carolo ante familiaris. In ms. Chronico universali Theodorici Pauli